

sjældent volde større problemer. Øvrige aktiver som f.eks. materielle anlægsinvesteringer anses for overtaget til det ophørende instituts anskaffelsessum med fradrag af foretagne skattemæssige afskrivninger. Aktivernes aktuelle værdi er uden relevans, og det vil sjældent volde problemer at fastslå anskaffelsessummen og afskrivningsbeløb hos det ophørende institut.

Værdiansættelsesnævnet skal kun træde i funktion, når Finanstilsynet har konstateret, at et pengeinstitut ikke længere opfylder lovens kapitalkrav eller er i nærliggende risiko herfor, idet det i så fald er væsentligt at etablere en hurtig løsning, ligesom der i en sådan situation knytter sig særlig usikkerhed til værdiansættelsen.

Nævnet skal alene efter anmodning fra en af de implicerede parter tage stilling til, hvilken værdi især udlån skal anses for anskaffet til hos den overtagende part, hvilket vil sige udlånenes skattemæssige værdi pr. seneste 31. december. Denne værdiansættelse sker efter Finanstilsynets gældende regler for regnskabsmæssige hensættelser og endelig udgiftsførelse af udlån. Nævnet skal ikke foretage en egentlig ligning af selvangivelserne.

Stk. 2 og 3

Nævnet skal bestå af tre medlemmer. En formand og to medlemmer samt suppleanter for medlemmerne. Ved formandens forfald konstitueres ét medlem som formand og suppleanten indkaldes. Nævnets medlemmer skal have særlig ekspertise i værdiansættelse af udlån efter Finanstilsynets regler. Nævnet kan endvidere efter behov benytte særlige sagkyndige rådgivere.

Som medlemmer kan ikke udpeges personer, der deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en sådan tilknytning til et selskab eller en organisation, at der vil kunne opstå modsatrettede hensyn.

Udpegning af nævntes medlemmer foretages af økonomiministeren efter aftale med skatteministeren. Medlemmerne udpeges for en fireårig periode med mulighed for genudpegning.

Stk. 4

For at nævnet skal have den tilsigtede effekt, foreslås det, at nævnet skal træffe afgørelse senest 5 dage efter, det har modtaget et fyldestgørende grundlag for en stillingtagen. Det er op til det nødlidende institut at fremskaffe et fyldestgørende grundlag, og instituttet må derfor udlevere alle relevante vurderinger og oplysninger til brug for nævnets overvejelser i forbindelse med værdiansættelsen. Modtager nævnet således

ikke de nødvendige oplysninger, kan der ikke afgives en bindende forhåndsbesked.

Stk. 5 og 6

For at sikre nævnets reelle mulighed for at mindske den skattemæssige usikkerhed foreslås det, at nævnets vurderinger ikke kan tilsidesættes ved ligningen. Nævnets vurderinger er således bindende for såvel det ophørende institut som den overtagende part. En kopi af nævnets vurdering bør tilgå Indskydergarantifonden.

Økonomiministeren godkender - efter aftale med skatteministeren - nævnets vedtægter og forretningsorden samt senere ændringer heri.

Til nr. 28

Det foreslås at ændre § 50 b med henblik på at gennemføre enudrederens anbefalinger vedrørende tavshedspligt i den finansielle tilsynslovgivning. Med ændringen foreslås desuden en omstrukturering af bestemmelsen for at gøre denne mere klar og entydig.

Det bemærkes, at den gældende § 50 b, stk. 6, foreslås indsat som ny selvstændig § 50 c.

Stk. 1 indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt vedrørende fortrolige oplysninger. Bestemmelsen er uændret bortset fra, at der er indsat en præcisering af, at tavshedspligten alene vedrører fortrolige oplysninger. Denne præcisering er hidtil alene fremgået af lovens bemærkninger.

Stk. 2 indeholder en ny bestemmelse, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger.

Finanstilsynets tavshedspligt må for det første ses som et supplement til bankhemmeligheden. Det vil sige et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte finansielle institutters forretningsmæssige forhold, men i høj grad også et ønske om at beskytte instituttets kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervs-kunder.

Finanstilsynets tavshedspligt er også en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må pengeinstitutterne og kunderne kunne nære tillid til, at tilsynet ikke videregiver oplysningerne.

Afgrænsningen af, om der foreligger samtykke, er vanskelig. Dette gælder naturligvis særligt, hvor samtykke ikke er givet udtrykkeligt, men stiltiende. Et samtykke kan ligeledes gives til såvel videregivelse af